

Nr 174

Av herr **Adolfsson m. fl.**, om avdrag vid taxering till statlig och kommunal inkomstskatt för täckdikningsanläggningar och andra grundförbättringar.

Enligt 22 § 1 mom. kommunalskattelagen får avdrag från bruttointäkten av jordbruksfastighet göras för reparation och underhåll av diken vid taxering till statlig och kommunal inkomstskatt. Däremot får enligt 2 mom. samma författningsrum avdrag inte ske för kostnad för grundförbättring å fastigheten. Enligt anvisningarna till nämnda paragraf, punkt 7, räknas såsom avdragsgill underhållskostnad bl. a. kostnad för iståndsättande eller omläggning av förut anlagd täckdikning. Vad beträffar nyanläggning av täckdikning synes den praxis ha utformats, att avdrag medges för den kostnad, som ett iordningställande av det gamla dikningssystemet skulle ha betingat, medan täckdikningskostnaderna i övrigt inte får avdragas.

De kostnader, som anordnande av ett rationellt täckdikningssystem betingar för jordbruket, innebär väsentliga investeringar. Att sådana åtgärder kommer till stånd synes oss vara av största betydelse inte endast i syfte att förbättra jordens kultur utan också ur nationalekonomisk synpunkt. De avdragsmöjligheter, som för närvarande står till buds i detta avseende, är därför enligt vår uppfattning inte till fyllest. Det kan inte vara mer än skäligt, att kompensation beredes jordbruket för de kostnader, som faktiskt nedlägges på jordbrukets fastigheter i grundförbättringar i syfte att ernå bättre produktion.

Vi vill erinra om att 1943 års jordbrukstaxeringssakkunniga i sitt år 1946 avgivna betänkande (SOU 1946: 29) uttalade, att avdrag för täckdikningskostnader borde medgivas ej blott för kostnaderna för underhåll utan även för den värdeminskning, som täckdikningsanläggningen vore underkastad trots åtgärder för dess vidmakthållande. Statsrådet och chefen för finansdepartementet förklarade i den på grundval av nämnda betänkande framlagda propositionen nr 191 vid 1951 års riksdag, att denna fråga ägde samband med frågan om dylikt avdrag för liknande anläggningar, som även berörde inkomstkällan rörelse, varför han då inte utan ytterligare utredning kunde förorda något sådant avdrag vid täckdiknesanläggning.

Enligt vår mening bör den del av kostnaderna för anläggning av täck-

diken, som inte enligt ovan är omedelbart avdragsgill, dock få avdragas från beskattning under en tidsperiod av förslagsvis 20 år. Täckdikningskonsulent eller annan lämplig sakkunnig person kunde härvid få befogenhet att göra upp kostnadsplan, som kunde ligga till grund för en sådan avskrivning av ifrågavarande anläggningskostnader. Härigenom skulle garanteras, att endast kostnader, som i varje särskilt fall kan betecknas som normala, skulle bli avdragsgilla.

Frågan om införande av rätt till avdrag för kostnader för anläggning av täckdiken i den mening, som ovan antytts, bör enligt vår uppfattning snarast möjligt bli föremål för utredning. I samband härmed bör även frågan om dylikt avdrag för vissa andra grundförbättringar, t. ex. stenröjningar, byggande av vägar etc., kunna upptagas till prövning.

Med anledning av vad som ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning och förslag rörande avdrag vid taxering till statlig och kommunal inkomstskatt för kostnader för täckdikningsanläggningar och andra grundförbättringar i enlighet med vad som ovan anförts.

Stockholm den 26 januari 1955

Holger Adolfsson

A. Widén

Leif Cassel

Gunnar Larsson
i Luttra
